

9/3 - 1950

DET SÆLDER OS ALLE

PERSONERNE:

Jørgen Viedel,
Røde Kors-læge ..... Poul Reichhardt
Karen ..... Lily Broberg
Leni Rosner ..... Ilselil Larsen
Gerd, en ung, norsk kvinde Wencke Klaumann
Anna, en dansk
koncentrationslejr fange.. Signi Grenness
Else, en anden fange ..... Else Marie Jørgensen
Schwester Erika ..... Grete Bendix
Chauffør Olsen ..... Preben Lerdorff Rye
Direktør Lassen ..... Ib Schönberg
Fru Lassen, hans hustru .. Agnes Rehni
Hugo, 13 år } deres børn { Tom Rindom Thomsen
Edith, 21 år } { Lisbeth Movin
Grete, husassistent
hos direktør Lassen ..... Helga Frier
Fru Gormsen, syerske ..... Alma Olander Dam
Kurt, kunstmaler ..... Preben Mahrt
Nina, 14 år ..... Verna Olesen
Nina's moder ..... Karen Meyer
Tove } Nina's veninder { Bente Hansen
Jette } { Hanne Clement
samt
Sigurd Langberg, Per Buckhøj m. fl.

A/S PALLADIUM præsenterer

Det gælder os alle

Manuskript
Svend Rindom
Isenesættelse:
Alice O'Fredericks
Musik:
Sven Gyldmark

Fotografi:
Einar Olsen
Tone:
Erik Rasmussen

Dekorationer:
Erik Aaes
Kopi:
Johan
Ankerstjerne A/S

Udlejning
A/S
Film-Centralen-
Palladium

HANDLINGEN

Efter den sidste verdenskrig var tilstandene i det meste af Europa forfærdende. Kun ganske få lande var sluppet uskadt gennem det store ragnarok. Byer lå i rygende ruiner, og sulten bankede hårdt og påtrængende på døren. Menneskene — de, der var tilbage, levede i jordhuler og i kældrene til det, der engang havde været deres hjem. Uden mad, uden lægehjælp og uden håb! Det er svært at se voksne lide nød, men børnene, det er det værste. Ensomme børn, børn uden forældre eller andre til at tage sig af dem, børn, der vejer en trediedel af, hvad de skulle... deres øjne er tragiske og spørgende: Hvorfor skal jeg have det sådan, hvad har jeg gjort?

Det er netop spørgsmålet... hvad har børnene gjort? De voksne må besvare det, de må tage stilling til problemet... det gælder os alle, måske er det *vore* børn næste gang.

Dansk Røde Kors, hvis motto er: I krig og fred — barmhjertighed! satte et stortilet hjælpearbejde igang, og en af deres mest betroede unge læger, Jørgen Viedel, blev sendt til Wien, det engang så muntre Wien — livsglædens og musikens by. Her deltog han i det store arbejde — vaccination af børn. For sultens uundgæelige følgesvend er tuberkulosen

— den hvide pest, der som en bølge vil skylle hen over Europa, hvis den ikke standses.

Dr. Viedels arbejdsdag var lang og trang, men den idealistiske ånd, der prægede ham og hans kammerater, holdt dem oppe gennem alle strabadser. En dag, da der som sædvanlig stod en kø af børn parat til vaccination, blev der uro i rækken, en lille pige var besvimet, der lå hun på gulvet... et lille magert, blegt ansigt lyste op mod dr. Viedel, da han bøjede sig over hende for at løfte hende op... det var hans første møde med Leni Ros-

ner... den lille wienerpige! Hendes korte tilværelse havde været fuld af frygtelige begivenheder. Kun 8 år gammel var hun sammen med sine forældre blevet sendt i koncentrationslejre som farlig for „der Führer“ og det tyske rige. Hendes fader — en kendt østrigsk forfatter — havde skrevet mod nazismen. Leni havnede i udslettelseslejren Auschwitz, her døde hendes mor; sammen med andre børn blev hun transporteret til en anden lejr, men en tatovering på hendes arm — A 82643 — fortalte, hvor hun havde været.

Dr Viedel fattede interesse for hende, og da han konstaterede, at hun var besvimet af sult og underernæring, ordnede han det således, at hun gennem organisationen „Red Barnet“ sendtes til Danmark for at komme til kræfter. Han fik hende anbragt i sin onkels hjem, og da han samtidig selv skulle have en hårdt tiltrængt ferie, kunne han holde øje med hende og hjælpe hende i de nye og for hende så fremmedartede forhold.

Så kom hun til Danmark! Til et velhavende hjem i en villa i Skodsborg. Husets herre er trods sit lidt kværlantiske væsen en venlig mand, gift med en lige så venlig kvinde. De har to børn, en dreng på 13 år — Hugo. Han har børnelammelse i det ene ben, hvilket engang imellem piner ham, så fortvivlelsen er ved at overmande ham. Den voksne datter, Edith, er en ung pige på 21 år og meget for-

elsket i sin barndoms helt, fætteren Jørgen Viedel, der dog har en rival i Kurt, en ung kunstmaler af den moderne, let kyniske type, men intellektuel og i besiddelse af lune.

I dette hjem bliver Leni konfliktstof, der får diskussionerne, både politiske og almenmenneskelige, til at bruse op... og ende i vrede mellem de to mennesker, som i virkeligheden elsker hinanden — Jørgen Viedel og Edith. Hun ser i Leni legemliggørelsen af alt det, der tager Jørgen fra hende. Her er nemlig et stort problem for de unge mænd, der drager ud til fjerntliggende lande i Røde Kors' tjeneste: De mister i mange tilfælde deres koner og kærester, for en dag bliver de unge kvinder trætte af at vente... af at være alene. Edith bønfalder Jørgen om at opgive arbejdet i Røde Kors og blive hjemme. Men han kan ikke gå på akkord med sin indstilling, han kan ikke svigte den sag, der har hele hans hjerte, og da han blive anmodet om at afkorte sin ferie og overtage stillingen som cheflæge i Polen, siger han ja. Det bliver

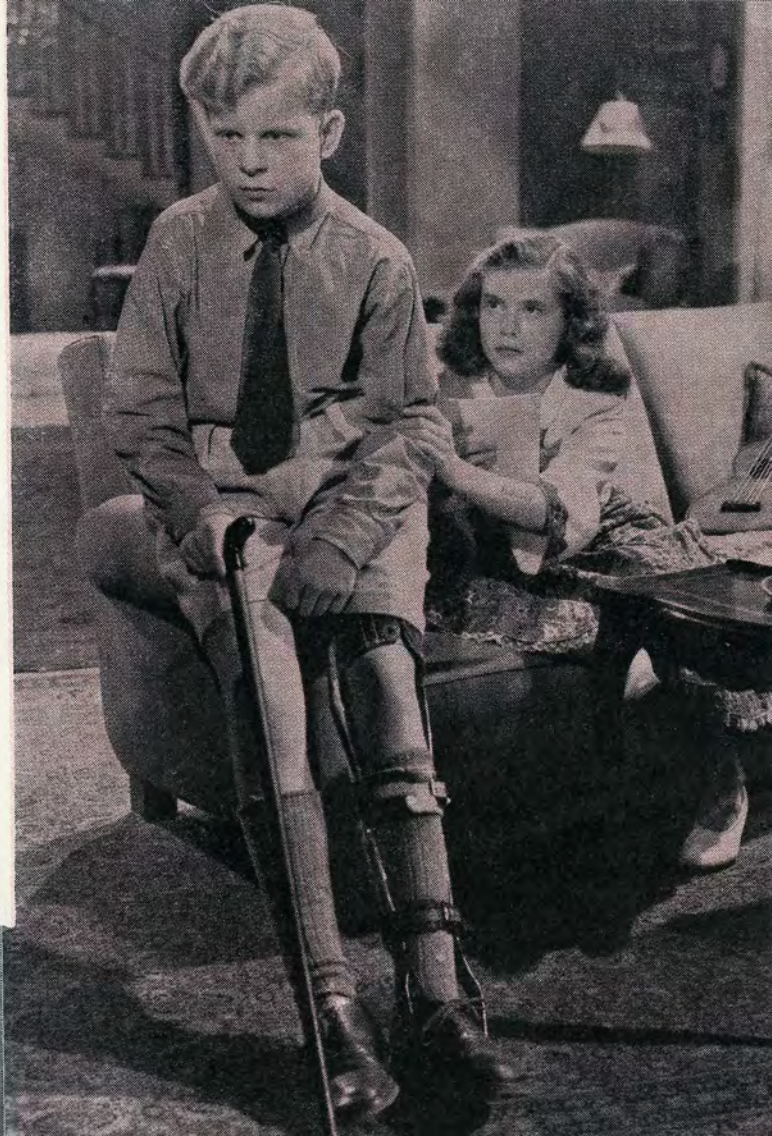
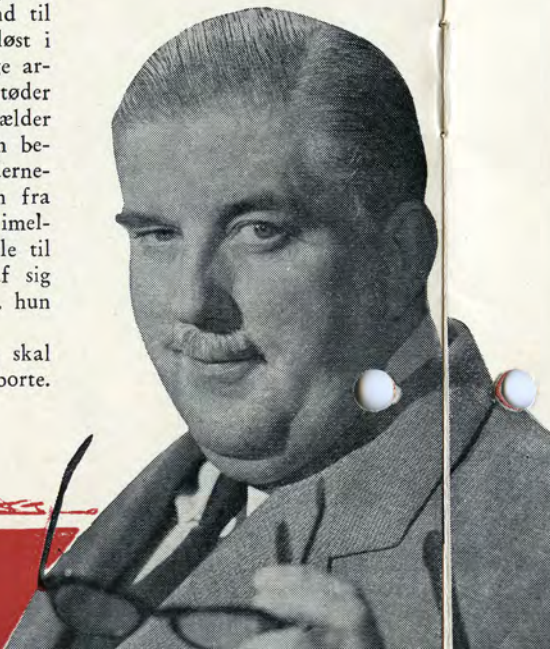

til brud mellem ham og Edith. Hun vil ikke vente på ham, siger hun... det må være farvel! Han rejser...

Lille Leni har intet mærket til de konflikter, hendes tilstedeværelse har givet anledning til, hun er kommet godt til kræfter og har genvundet noget af sit glade barnesind i sit venskab med Hugo. Hun synes, Danmark er et paradis, og alle mennesker er gode, og det kommer derfor som et chok for hende, da hun en dag stilles overfor et menneske, der slynger hende sit had i ansigtet. Husets mangeårige syerske har længe været forarget over dette tysktalende pigebarn, som hun siger, og en dag bryder det løs: „Hvad skal du her? Vi har nød og elendighed nok her i landet, vi behøver ikke at importere det... *Hvad skal vi med jer!*

Hulkende løber Leni op på sit værelse, og da hun søger ind til Edith, finder hun hende opløst i gråd, forfærdet vil hun lægge armen om hende, men Edith støder hende bort, og i hårde ord vælder hendes fortvivlelse frem, hun bebrejder Leni og alle „dem derude fra“, at de tager Jørgen fra hende, ødelægger forholdet imellem dem. Leni prøver at tale til hende, men Edith er ude af sig selv og siger, hun skal gå... hun vil være alene.

Om aftenen, da familien skal samles til middag, er Leni borte.

Ingen kan finde hende. Edith er den, der har set hende sidst, og hun må indrømme, at hun lod al sin vrede og skuffelse gå ud over barnet. Fortvivlet indser hun det uretfærdige i sin handling, og angst for, hvad der kan være sket, løber hun ud til garagen og starter bilen. Det er en meget mørk aften, og tåreblændet stirrer hun frem ad vejen. Hun beder til, at hun må finde Leni uskadt. Hun føler det ansvar, som Jørgen altid taler om, hans ord fra deres heftige diskussioner farer gennem hendes hoved, og hun ser dem i et nyt lys... da bremsen hun så det hviner, hun springer ud af vognen, hun løber de sidste skridt, så tager hun en lille skikkelse om skulderen og vender hende mod sig... et øjeblik ser de på hinanden, så kaster Leni sig grædende ind til hende.

I en af Polens mest ramte byer har Jørgen indrettet en interi-

mistisk Røde Kors station, herfra leder han arbejdet, men det er, som om det ikke mere går så let fra hånden. Han er begyndt at tænke på Ediths ord, hendes længsel efter, at de skulle leve deres eget liv. Har han uret? Skal man leve for den ene, man holder af, eller for de mange ulykkelige mennesker, der trænger til hjælp? Disse tanker piner ham, da han ser en hel kortege af Røde Kors biler køre ind i gården. Det er forstærkning hjemmefra... medikamenter og nye folk, sygeplejersker og kontorphonale. Pludselig bøjer han sig frem, han tror ikke sine egne øjne, han løber ud af værelset, stormer ned ad trapperne og standser i døren... jo, det er hende. I Røde Kors uniform og med et forventningsfuldt udtryk går hun frem mod ham... hun har gjort hans mål til sit, hun vil stå ved hans side. Sammen går de ind gennem døren forbi en plakat, hvor et hvidt flag vajer med det røde kors... barmhjertighedens banner.

Vær, oh hjerte, ej bedrøvet

Musik: Svend Gyldmark.

Tekst: Mogens Dam.

*Vær, oh hjerte, ej bedrøvet,
giv dig i din skæbne hen,
våren bringer dig igen,
hvad dig vinteren har røvet.*

*Se, hvad alt du har tilbage,
skøn din verden endnu står,
og hvad til dit hjerte når,
tør du elske alle dage.*

En
Palladium
fílm

